

www.limebutoh.net

wybrane projekty

Portfolio.

SYLWIA HANFF / LIMEN BUTOH

performerka, tancerka, choreografka, kuratorka,
menadżerka kultury

LIMEN BUTOH od 2002 r.

SYLWIA HANFF - mgr filozofii UW, pionierka i najbardziej rozpoznawalna polska performerka butoh, reżyserka, choreografka; instruktorka improwizacji tańca i symboliki ciała (Institut fur Tanz und Bewegungsdynamik/Niemcy), menadżerka kultury (Studium Menadżerów Kultury UAM). Na scenie od ponad 27 lat, wystąpiła w ponad 40 spektaklach teatrów instytucjonalnych i niezależnych. Była aktorką Warszawskiego Teatru Pantomimy, 10 lat współpracowała z Teatrem Narodowym i Operą Narodową oraz innymi teatrami instytucjonalnymi i niezależnymi. Od 2002 r. prowadzi Limen Butoh, w którym stworzyła ponad 25 autorskich spektakli solowych i zespołowych, w których wzięło udział ponad 30 artystów polskich i zagranicznych.

Występuje w Polsce i na świecie (USA, Japonia, Francja, Włochy, Norwegia, Holandia, Łotwa, Austria, Bułgaria, Niemcy). Od 22 lat organizuje międzynarodowe wydarzenia artystyczne. Kuratorka Butohpolis. Międzynarodowy Festiwal Sztuki Butoh. Od ponad 20 lat prowadzi warsztaty pracy z ciałem oraz długoterminowe projekty edukacyjne (Mazowiecka Nagroda Inspiracji Kulturalnych "Impuls Kultury" 2021 w kategorii "projekt wykorzystujący nowoczesne technologie i innowacyjne formy przekazu" za projekt „Nie wiem kim był Grotowski. Laboratorium kultury czynnej”). Stypendystka MKiDN. Została opisana w książkach: J. Majewskiej „The Body Revolving Stage. New Dance in New Poland” oraz „Obecni ciałem. Warsztat polskich tancerzy Butō” Magdaleny Zamorskiej. Zajmuje się filozofią sztuk performatywnych i Antropologią Teatru.

Rezydencja artystyczna w ramach Hamar Performancefestival/Norwegia

OBSZAR AKTUALNYCH ZAINTERESOWAŃ ARTYSTYCZNYCH

Obecnie interesuje mnie poszukiwanie nowych form łączących performance art, body-art, post-butoh, dźwiękowy performans immersyjny i nowe sztuki rytualne. Pragnę stworzyć performans, który byłby wielowymiarowym polem twórczości performatywnej i polem kontemplacji transformującym świadomość zarówno performerera jak i widza/uczestnika. Od 4 lat zgłębiam nowe kierunki performance art oraz sposób istnienia performerera w czasie (durational performance) i w relacji Ja-Ty z obiektem (Buber, filozofia spotkania). Są to obszary wspólne z butoh, które interesuje mnie obecnie nie jako estetyka ruchu, teatru czy sztuk wizualnych, ale cielesno-duchowy sposób bycia oraz wydarzenie egzystencjalne – stąd użycie terminu post-butoh. Pracuję w środowisku dźwiękowym/soundscape muzyki elektroakustycznej/akusmatycznej, której istotą jest wnikanie w głęboką strukturę rzeczywistości. Muzykę akusmatyczną (powstającą w wyniku transformowania realnych dźwięków) i butoh łączy to samo pragnienie dotknięcia samej materii życia na jej najgłębszym poziomie.

Nowe sztuki rytualne to tendencja pojawiająca się coraz częściej w artystycznych badaniach i praktykach szeroko pojętych nowych sztuk performatywnych w zakresie sztuki jako narzędzia transgresji oraz medium społecznej transformacji i budowania wspólnoty w dobie kryzysu ponowoczesnej cywilizacji. Postrzegam to jako reinterpretację tego, co Grotowski nazywał „ekologią międzyludzkiego i pozaludzkiego” w sztukach performatywnych. Istotnym odniesieniem dla mojej sztuki jest ekologia głęboka jako pełna szacunku relacja ze sobą, innymi, z Innym jako takim oraz ze światem ożywionym i nieożywionym. Odnoszę się też do teorii ecoperformansu (Maura Baiocchi), w którym performer i otoczenie tworzą jeden nierozzerwalny i żywy wymiar będący interaktywną grą obecności i siecią interakcji. Całość – wraz z obecnością widzów – jest wydarzeniem performatywnym przywracającym poczucie jedności człowieka ze światem.

WOJNY. ŚWIĘTA KREW ŚNIĄCYCH

performance post-butoh/body art/rytuał
muzyka akusmatyczna: Alexandre Yterce

Premiera: Paryż 25 listopada 2022 r. Festiwal En Chair Et En Son

Muzyka Alexandre'a zabrała mnie w transformującą podróż, na spacer po krawędzi Otchłani. Poprzez zniszczenie zaprowadziła mnie do brzucha i serca świata i życia.

Jak zmienić performans w transgresywny akt przekształcający świadomość?

"Widziałem nowe dzieło Butoh Sylwii. Przeszła w nim przez otchłań ciemności, przez alchemię swojego ciała, którą odnalazła. Czułem, że dokonała prawdziwego odrodzenia." Atsushi Takenouchi, mistrz butoh

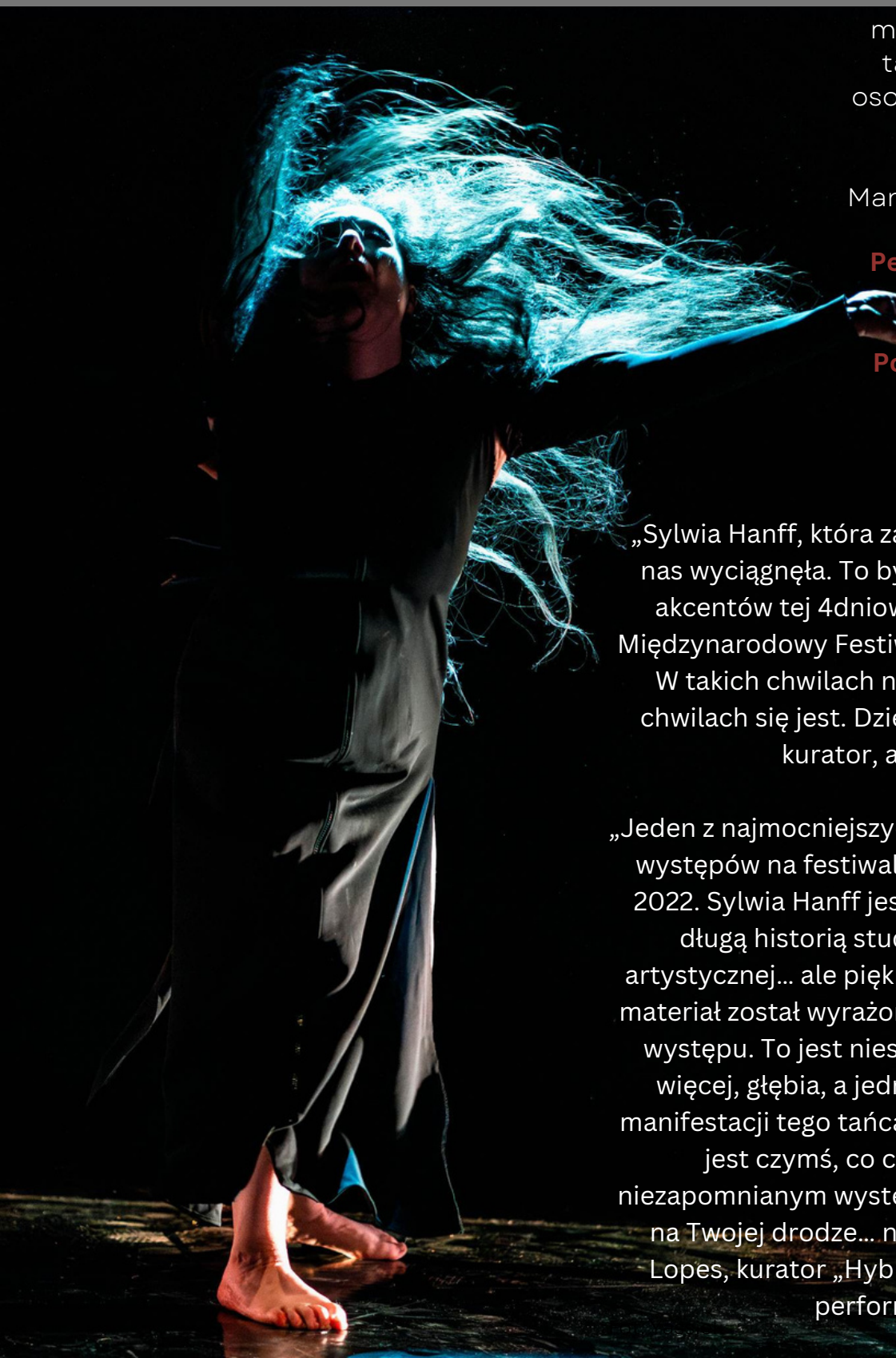
"Sylwia Hanff i jej przekraczanie granic, przenoszenie do innego świata, przenikanie w metafizyczną krainę, pełną tajemnic, nierozpoznaną, osobliwie na przemian bliską i daleką."

Adam Kamiński, kurator
Mandala Performance Festival

Performans prezentowany w Niemczech, Norwegii, Austrii, Francji, Bułgarii, Polsce. Kolejne prezentacje: Holandia, Włochy [Venice International Performance Art Week]

„Sylwia Hanff, która zabrała nas w otchłań i z niej nas wyciągnęła. To był jeden z najmocniejszych akcentów tej 4dniowej podróży [”Opowieści” Międzynarodowy Festiwal Sztuk Peformatywnych]. W takich chwilach nie robi się zdjęć. W takich chwilach się jest. Dziękuję.” Radek Łabarewski, kurator, artysta filmowy

„Jeden z najmocniejszych i najbardziej uderzających występów na festiwalu Hybrid Butoh Vienna Art 2022. Sylwia Hanff jest doświadczoną tancerką z długą historią studiów, występów i pracy artystycznej... ale piękne w tym jest to, że cały ten materiał został wyrażony w każdym mikro ruchu jej występu. To jest niesamowite i imponujące. Co więcej, głębia, a jednocześnie siła i ekspansja manifestacji tego tańca ciemności „Ankoku Butoh” jest czymś, co czyni go wyjątkowym i niezapomnianym występem. Jeśli ten taniec stanie na Twojej drodze... nie przegap tej okazji!” Will Lopes, kurator „Hybrid Butoh Vienna Festival, performer, reżyser

"Utrwalił mi się ten moment, gdy
Twoje stopy oderwały się od sceny
i zaczęłaś w powietrzu tańczyć
Muzykę... Patrzyłam jak
zahipnotyzowana, a potem całą sobą
poczułam, jak Ty i Muzyka zaczęliście
się wzajemnie przenikać w jakiś
niepojęty, bo niemal fizyczny
sposób... Ty byłeś wewnątrz Muzyki,
a Muzyka była wewnątrz Ciebie. Ty
byłaś Muzyką, a Muzyka była Tobą.
Widziałam, słyszałam i czułam
niesamowitą, wypełniającą
przestrzeń Jedność." Beata K.

PRZEJRZYSTOŚĆ

W ciemności ciała widzę
Płonące serce ciemnego nieba
Kropla krwi wpadająca w Pustkę
Nie wiemy, co zrobić z naszą nadzieją
Czy chcesz przeciąć mnie na pół, żeby
zobaczyć nieskończoność?
Czy chcesz przeciąć mnie na pół, żeby
zobaczyć światło?
Kropla ognia wpadającą w Pustkę
Narodziny

„Przypuściwszy, że powiedzieliśmy „tak”
do jednej jedynej chwili, przez to
powiedzieliśmy „tak” nie tylko do siebie
samy, lecz do całego istnienia.
Albowiem nic nie istnieje oddzielnie, ani
w nas samych, ani w rzeczach: i jeśli
tylko raz jedyną duszą naszą jak struna
zadrgała i zadźwięczała od szczęścia,
trzeba było wszystkich wieczności, żeby
spowodować to jedno stanie się i całą
wieczność w tym jednym mgnieniu
naszego „tak” została przytaknięta,
wyzwolona, usprawiedliwiona i
potwierdzenia godną.”

‘Wola mocy’ Fryderyk Nietzsche
(tłumaczenie: K. Drzewiecki, S. Fryc)

Premiera 17 maja 2024, Butohpolis.
Międzynarodowy Festiwal Sztuki Butoh

Recenzja Sanda Wilk/Strona tańca
[http://www.stronatanca.pl/recenzje/
wolniej-glebiej-ku-nieskonczonemu](http://www.stronatanca.pl/recenzje/wolniej-glebiej-ku-nieskonczonemu)

„PRZEJRZYSTOŚĆ. W PŁONACYM SERCU CIEMNEGO NIEBA”

Koncepcja: Sylwia Hanff & Alexandre Yterce
Reżyseria, taniec butoh: Sylwia Hanff
Muzyka akusmatyczna: Alexandre Yterce
Eksperymentalna animacji 3D ze sprzężeniem zwrotnym.:
Damian Żak

Premiera, 24.04.2022
Nowa wersja 11.09.2023

ŚWIĘTO WIOSNY

Muzyka: India Czajkowska (z wykorzystaniem motywów z utworu I. Strawińskiego)

"Święto wiosny" Strawińskiego/Roericha nie jest dla mnie pozostałością "kultury naiwnej", ale śladem Tajemnicy splatania się życia, śmierci, seksualności, kultu zmarłych i odradzania się świata. Tajemnicy misterii niedostępnej dla współczesnej kultury Zachodu. To, że powstają kolejne realizacje "Święta wiosny" świadczy moim zdaniem o pragnieniu odzyskania tego umykającego doświadczenia i znaczenia rytuału ofiarniczego (również w jego symbolicznej formie, także teatralnej) jako podtrzymującego istnienie świata. "Wybrana" nie jest dla mnie figurą "kozła ofiarnego" w żadnym sensie, a jej taniec interesuje mnie jako obrzęd inicjacyjny widziany w perspektywie nowoczesnej duchowości feministycznej. To doświadczenie przekroczenia Otchłani, namiętnego zjednoczenia z egzystencją, w którym ekstaza miłości miesza się z ekstazą śmierci.

Portal taniecpl - Justyna Stanisławska: "Do mitów i rytuałów przejścia nawiązuje również spektakl Sylwii Hanff Święta wiosna. W muzyce skomponowanej przez Indię Czajkowską pobrzmiewają fragmenty tematu baletu Święto wiosny Igora Strawińskiego, ale choreografia Sylwii Hanff nie przedstawia jedynie dzikiego, pogańskiego obrzędu. Na scenie pojawia się bowiem Marzanna, słowiańska bogini śmierci i urodzaju. Wyłaniająca się z mroku postać z początku przypomina szamankę. Wchodząc stopniowo w trans, pozwala bóstwu wnikać w siebie i poprzez ciało medium ukazać swoją pełną sprzeczności naturę. Jej ciało, początkowo skupione na rytualnych gestach, napięte, z energią skierowaną do wewnątrz, otwiera się, aby stopniowo uwolnić się z magicznych form, dochodzi do stanu graniczącego z ekstazą, szamańskim obłądem. Tańcząca kobieca postać jest więc na przemian to straszna, to pociągająca, stara i młoda zarazem. Jej bipolarna natura ujawnia się, gdy staje przed widzami naga, pełna wewnętrznej kobiecej mocy. Pani zimy, śmierci, wojny to również strażniczka snów i płodności – daje życie i je odbiera, jest pomostem pomiędzy światem życia i śmierci, głodu i dostatku, wojny i pokoju. To, co dwubiegunowe, staje się w interpretacji Sylwii Hanff jednością, regułą rządzącą uniwersum, o której zdajemy się zapominać w XXI wieku, a co jest jednocześnie wpisane w ludzką naturę. Śmierć, nieskrępowana seksualność, młodość, starość, szczęście i nieszczęście grają nieustannie ze sobą i kształtują losy ludzi."

Fot. S. Zawadzka

"Sylwia byłaś wszystkim, dwa niezwykle mocne, intrygujące i niepozostawiające w obojętności spektakle." Anna Królicza, kuratorka tańca [11-12 czerwca 2022, "Pamięć miasta" Festiwal tańca współczesnego w Częstochowie]

Obecnie najbardziej interesuje mnie tańczenie "Dybuka" w wersji site-specific, która pozwala na pracę z pamięcią miejsca i zakodowaną w nim pamięcią zbiorową.

T. Kantor uważał, że "Dybuk" Szymona An-skiego oddaje istotę jego Teatru Śmierci, chociaż sam nigdy nie zrealizował tego dramatu w swoich przedstawieniach. Praca nad spektaklem „Dybuk” niespodziewanie stała się dla mnie niezwykłą podróżą w czasie i poza czasem - przez moje własne wieloletnie doświadczenie i historię mojej rodziny. Figura dybuka wyłoniła się niejako samoistnie i stała się centralną postacią, wokół której zorganizowany został performance. Dybuk to dusza zmarłej osoby, która wchodzi w ciało żyjącego człowieka. W wielu kulturach jest to rozumiane jako błogostawieństwo. „Dybuk” może być też rozumiany w odniesieniu do ‘post-pamięci’ jako kategorii opisującej doświadczenia kolejnych pokoleń. Obejmuje on również temat „pamięci zapożyczanej” - „wspominania” wydarzenia, których wspominający nie byli uczestnikami - w jej aspekcie mitotwórczym - zbioru wyobrażeń wspólnoty na temat przeszłości.

"Hipnotyzujący, mroczny występ Sylwii Hanff na długo pozostanie w mojej pamięci. Obraz mrocznego tańca w nietuzinkowy sposób oswaja i prowadzi widza w inny wymiar sztuki, a muzyka wprowadza w doskonały trans każdy centymetr ciała. Nieprzewidywalny w oczach odbiorcy, uczestnika występ na dziedzińcu najstarszej kamienicy w Częstochowie był genialnym przeżyciem za co serdecznie dziękuję!" Aleksandra Majczyna czerwiec 2022 Festiwal Tańca Współczesnego [Pamięć Miasta]

DYBUK

Koncepcja, reżyseria, design: Sylwia Hanff
Performans powstał w ramach projektu artystyczno-badawczego „Ślad Innego” dotyczącego związków Butoh i Teatru Śmierci T. Kantora, zrealizowanego w ramach stypendium z budżetu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

REKOMENDACJE

“Artystka stale poszukująca nowych środków wyrazu, najwybitniejsza europejska tancerka butoh, w jej twórczości widoczna jest radość zmanifestowania swojego „ja” w różnych dziedzinach artystycznych. Oglądanie i przeżywanie świata transponuje w nowych przedsięwzięciach. Często jej prace to efekt poszukiwań wewnętrznej prawdy.

Sylwia ma umiejętności integrujące środowisko. Jest dynamiczna w działaniu, rzetelna i sumienna w wywiązywaniu się z podjętych zobowiązań, kreatywna i innowacyjna. Stale podejmuje nowe wyzwania i poszerza swoje horyzonty myślowe. Dzięki swoim cechom osobowości wpływa stymulująco na rozwój osobisty innych, pobudza do kreatywności, aktywizuje do działania i efektywnej, twórczej pracy. Projektuje sytuacje twórcze, które stara się umiejętnie wykorzystać w swojej pracy. Jest idealistką, co tylko pomaga jej w poświęceniu dla zadania.

Osobiście zapraszałem wielokrotnie Sylwię Hanff do swoich programów artystycznych i z doświadczenia wiem, że wywiązywała się niezwykle profesjonalnie z naszych wzajemnych zobowiązań. Artystycznie i merytorycznie wspierała projekty realizowane przez stowarzyszenia i fundacje działające na terenie Wrocławia, tj.: stowarzyszenie JEST CZŁOWIEK, Fundacja Ludzka Sprawa, Towarzystwo Kultury Czynnej, stowarzyszenie Artatut. Angażowała się w prace w ramach Mandala Performance Festival. Sprawdza się jako organizatorka i kreatorka inicjatyw artystycznych.” Adam Kamiński, kurator i krytyk działań performatywnych, organizator festiwalu Mandala, Laboratorium Ruchu ESK 2016 oraz cyklicznych spotkań Wibracje Taneczne

“Noc, która płonie dzień” - zdjęcie S. Zawadzka z projektu “Nie wiem kim był Grotowski”

“Obserwuję działania artystyczne Sylwii Hanff od 2004 roku, zarówno jako krytyczka oraz jako kuratorka wielokrotnie zapraszałam do różnych projektów tę niezwykle ciekawą i konsekwentną w swoich poszukiwaniach butoh twórczynię. Sylwia Hanff jest pionierką tańca butoh w Polsce, jej wkład w rozwój tego szczególnego języka tańca jest ogromny i niepodważalny. Równocześnie jej prace mają charakter międzynarodowy, do współpracyprasza także twórców z zagranicy, szuka różnych sposobów, aby pokazać szerokie spektrum sztuki butoh, także jako kuratorka festiwalu poświęconego temu zagadnieniu - Butohpolis. Jej spektakle głęboko wnikają w istotę przedstawianych zagadnień, zawsze towarzyszy im intrygująca muzyka. W tworzywiewie performansu są wspaniałe pasaży improwizacji, dające możliwość zetknięcia się z wyobraźnią i wrażliwością artystki wpisanymi w performatywne niuanse, którym nie brakuje artystycznej odwagi. Jej sztuka do głębi porusza i prowokuje do dyskusji. Do jej ważnych prac, które należałoby tu wymienić, z pewnością, należą: Beksiński_Butoh, stworzony z Amerykanką, Joan Laage, który był niezwykle wyjątkowym wydarzeniem na polskim rynku sztuki, podobnie jak Ślad Innego dotyczący związków Butoh i Teatru Śmierci T. Kantora, zrealizowany w ramach stypendium z budżetu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego 2015 oraz wiele innych.” Anna Króliczka Kraków, Niezależna krytyk/ kuratorka tańca

Sylwia jest bardzo zdolną organizatorką i znakomitą artystką, która prezentuje prace w Polsce i innych krajach; jej prace łączą aspekty jej europejskiego dziedzictwa z dynamicznym awangardowym gatunkiem Butoh. Nasze projekty współpracy nadal są wzbogacające i satysfakcjonujące. Ona [Sylwia Hanff] zgromadziła wdzięczną publiczność i ma wielu fanów. Ma ogromną uczciwość jako człowiek i artystka. Joan Laage, Tancerka Butoh, Dr Tańca, Seattle/USA

„Postrzegam Sylwię Hanff jako innowacyjną i utalentowaną tancerkę i choreografkę. Uważam, że jej praca jest wyjątkowa.” Atsushi Takenouchi, tancerz butoh

„Od kilkunastu lat obserwuję drogę twórczą i pedagogiczną tej artystki, co daje mi możliwość postrzegania jej działań zarówno w kontekście ciągłości pracy, jak i poszerzania pola poszukiwań artystycznych p. Hanff. O jakości projektów artystki nie decyduje jednak tylko jej doświadczenie twórczo-pedagogiczne, ale również to związane realizacją projektów dotyczących tańca butoh. Są to działania angażujące zarówno środowisko tancerzy i performerów butoh, jak i artystów innych dziedzin sztuki (muzyków, plastyków, aktorów tancerzy i innych, tak z Polski, jak z zagranicy), dlatego nie do przecenienia jest ich walor animacyjny. P. Hanff ma niezwykłą umiejętność Gromadzenia wokół siebie utalentowanych, oryginalnych artystów i stymulowania ich do wspólnej, unikalnej pracy. Za dodatkowy atut uznaję samoświadomość i artystyczną dojrzałość p. Sylwii Hanff. Jest ona twórczynią stale poszukującą i rozwijającą własną sztukę, zarówno poprzez jej artystyczną ewolucję, jak i poprzez współpracę i wymianę między różnymi twórcami. W obrębie jej zainteresowań mieści się zatem nie tylko propozycja estetyczna, ale również możliwość międzykulturowego i interdyscyplinarnego spotkania – tradycji, dziedzin sztuki i grup odbiorców, zainteresowanych wieloma dyscyplinami, otwartych na inne kultury. [...]

Sylwia Hanff jest artystką niezwykle zasłużoną dla upowszechniania (nie tylko) wśród warszawskich widzów wiedzy na temat wyjątkowej sztuki butoh – wywodzącego się z Japonii fenomenu na przecięciu tańca, teatru i sztuk plastycznych/ wizualnych, który stał się zjawiskiem transkulturowym, cieszącym się ogromnym zainteresowaniem publiczności na całym świecie. Wraz z zaproszonymi do współpracy twórcami p. Hanff naświetla je z wielu perspektyw, Dzięki międzynarodowym podróżom artystka ma okazję obserwować butoh w różnych wydaniach i przenosić rozmaite inspiracje na rodzimy grunt.” Julia Hoczyk, redaktorka, teatrolożka, krytyczka i badaczka tańca